

ATTILÂ ŞENKON • Hoş Bulduk Hayat

ATTILÂ ŞENKON 21 Ağustos 1962'de Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini bu kentte tamamladı. 1987'de Orta Doğu Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü'nden yüksek lisans derecesiyle mezun oldu. 1990'da yayımlanan ilk kitabı *Her Gün Perşembe Olsa* ile 1991 Akademi Kitabevi Öykü Özendirme Ödülü'ne değer görüldü. Diğer kitapları: *Uykusuz Gece Düşleri* (öykü, 1993), *Ten Yüğü* (öykü, 1995), *Bütün Düşler Nazlı'dır* (roman, 1998), *Bıyık İzi Yalamları* (öykü, 2002), *Gökkuşığına İki Bilet* (roman, 2004), *Sustum Duydun mu?* (öykü, 2009), *Geveze Kitap* (çocuk kitabı, 2010), *Bahar Temizliği* (öykü, 2011), *Aykırı Üçgenler* (öykü, 2011), *Geveze Kitap Tatilde* (çocuk kitabı, 2012), *Telef* (roman, 2017), *Yalan Satıcısı* (roman, 2019).

İletişim Yayınları 2986 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 525

ISBN-13: 978-975-05-3048-7

© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / I. BASIM

1. Baskı 2021, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK TASARIMI Deniz Karagül

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Büşra Bakan

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ATTILÂ ŞENKON

Hoş Bulduk Hayat

*Elyazımı yaktım, dürüsttü ve aşınmamış
Sevgi sözlerini yaktım, hoyrattır onlar
Sıcaklığı saklı akarsuyu anlamazlar
Sorular, kurutur incitir sorarlar
Elyazımı yaktım*

diyen **Gülten Akın**'ı

ve

yarım kalmış romanı *Hoş Geldin Ölüm* ile
Sevgi Soysal'ı selamlayarak...

Anılarına.

I

*Kimse tanınmasın için onları
ğairler kimi sözcüklerini yok ettiler*

Gülten Akın

22 Kasım 1976

Paketteki son çekirdeğin acı çıkmasına benziyor hayat; ne kadar güzel yaşanırsa yaşansın ölümle bitiyor çünkü.

Yazacağım romanın bu cümleyle sona ereceğini biliyorum, bir de adının ne olacağını... Arası, henüz kimseye anlatılmamış bir rüya gibi bende saklı. Hem var hem yok.

Elimde ajanda, kulağımda Hüsrev Bey'in sık kullandığı "Başlamak bitirmenin yarısıdır," sözü, pencerenin önündeki berjer koltukta oturuyorum. Şimdi burada olsa, böyle diyerek cesaretlendirirdi beni.

Öte yandan, "Her başlangıç, içinde bir yarım kalma riski barındırır Ekrem oğlum. Edebiyat tarihi, okuyanda sanki yazar kendine çay koymak üzere çalışma masasından kalkmış, az sonra dönüp bıraktığı yerden yazmayı sürdürecekmış duygusu uyandıran; ama aslında zamansız bir ölümle tamamlanma şansı bulamamış öksüz romanlarla dolu bak-sana," diyen de yine o değil miydi?

16 Mayıs 2016

Telefon ekranına açtığı adres bulma uygulamasına bakarak yürüyor Sema. Gözü, haritanın sokakları üzerinde ilerleyip kendisine yol gösteren mavi yuvarlakta; aklı, dosyayı teslim aldıktan sonra gideceği doktorda olduğu için adımlarından biri eminken diğeri endişeli. Yüz metre ilerideki kavşaktan sağa dönünce karşısına çıkacak bina. Eliyle koymuş gibi bulacak *Sizlerle Birlikte* dergisinin yönetim ofisini.

Derginin eski sayılarından birinde yayımlanan, genel yayın yönetmeni Ömer Argun tarafından yazılmış yazıda ilk randevulara geç kalmak kadar erken gitmenin de doğru olmadığını okumuştum. İyi bir başlangıç yapmak istiyorsa kapıyı tam üç buçukta çalmalı. Kalan mesafeyi zamanla tartınca yavaşlıyor. Acele etmesine gerek yok.

Huzurlu bir iş diliyor bu kez. Ardında bıraktığı kötü deneyimin izleri çok taze, bir yenisiyle başa çıkmaya hazır değil henüz.

22 Kasım 1976

Yılbaşında yeğeni getirmişti bu ajandayı Hüsrev Bey'e. Kibar, düşünceli bir gençti Ali; zarafet kokusu alırdım ondan. Kahverengi deri cildin sağ alt köşesine sarı yıldızla amcasının adını ve soyadını yazdırmıştı. Yanında bir de ördek kumbara; benim için, ayıp olmasın diye...

Bankanın eşantyonlarıymış. Çam sakızı ile çoban armağanı.

Rahmetli görür görmez pek sevmişti hazine sandığının üzerinde duran ördeği. "Yaşım la davranışlarım birbirine hiç uymuyor. Kalıbımın adamı değilim. İçimde hiç büyümeyen bir çocuk saklı," demişti. Birkaç hafta sonra, benimle birlikte isim-şehir oynarken son sayfasına karaladıkları dışında kullanmadığı ajandayı açık mavi plastik kumbara ile değiş tokuş etmiştik. O, ördeğin denizci şapkasına açılmış yarıktan içeri birkaç bozuk para atmış; bense tek satır yazmamıştım ajandaya.

Kısmet bugüneymiş.

16 Mayıs 2016

Çalışma masasını beklediğinin tersine dağınık, kır sakallı Ömer Bey'i ise yaşlı buluyor. Dergideki sayfasının sol köşesinde kullanılan fotoğrafına fotoşop uygulanmadıysa eğer, yıllar önce çekilmiş olmalı. Üzerinde Hard Rock Cafe'nin Honolulu'daki dükkânından alınmış beyaz bir *t-shirt* var. Uzattığı eli tedirginlikle sıkarken Leyla'nın söylediklerini anımsıyor. "Dışarıdan yayıma hazırlanacak özel bir kitap için editör arıyoruz. Yayın kurulu toplantısında yazarını duyar duymaz sen geldin aklıma. Bu iş için biçilmiş kaptansın. Ben randevuyu ayarlayıp aradan çekilirim. Nevi şahsına münhasır Ömer Bey ile ayrıntıları yüz yüze konuşursunuz artık."

Ne gereksiz söz bu "nevi şahsına münhasır" diye düşünüyor Sema. Her insan kendine özgü değil mi zaten? Hepimizin bizi biz yapan farklı huyları yok mu?

Oysa arkadaşımın ne kadar haklı olduğunu çok geçmeden anlayacak.

22 Kasım 1976

“Hafıza-i beşer nisyan ile maluldür,” sözüne inanır, en sikk mürekkebe bile belleğinden daha fazla güvenirdi. Yazının kalıcılığına emanet edilmemiş her düşünce unutulmaya mahkûmdu ona göre. Esin perisi tarafından kulağına fışıldanmış bir dize de olabilirdi bu, bana verdiği alışveriş listesine eklemeyi ertelediği bir kilo domates de. Evin her köşesi, üzerine notlar alınmış kâğıtlarla doluydu bu yüzden.

Bir gece, nereden aklına estiyse, bir yandan dilimlediğim elmayı yiyip bir yandan “Bonanza”yı izlerken, “Öldüğümde bunların hepsini toplayıp yak evlat,” demişti. “Özgür irademle yayımlanmış şiir kitaplarım dışında arkamda tek dize, tek satır bırakmak istemiyorum. Bakarsın öldükten sonra kıymete binerim, bu notları basmaya kalkar birileri... Aman ha! Böyle bir şey olursa hakkımı helal etmem bilesin.”

Max Brod’u hatırlamıştım birden. Kafka, vasiyetine pervasızca ihanet ederek *Dava*, *Şato* ve *Amerika*’yı art arda yayımlayan en yakın arkadaşını öbür dünyada bağışlamış mıydı acaba?

16 Mayıs 2016

Elindeki defteri kutsal bir kitap özeniyle tutuyor Sema. Ömer Bey'in odadaki varlığını unutup kahverengi deri kapağına bir öpücük konduruyor önce; ardından rastgele açtığı sayfadaki harfleri incitmekten korkarcasına parmağının ucuyla okşuyor. Bedeni, yüreğinde esen bir rüzgârla ürperirken Hüsrev Pertev'in bir şiiriyle ilk kez karşılaştığı an canlanıyor gözünde.

Şelalenin soğuk suyuna ayaklarını sarkıtmış, dedesiyle yan yana oturuyorlar. İçinden geçip geldikleri köyün adının eskiden Aşudu olduğunu, şelaleye de bu yüzden Aşudu dendiğini; daha sonra hem köyün hem şelalenin adının Günpınar olarak değiştirildiğini anlatan dedesini dinleyemiyor. Akıllı, arkadaşlarıyla birlikte kuaföre gidip saç ve makyaj yaptırmasına izin vermeyen annesinde. Tartışmadan yenik çıktığı için yüzü asık. Çocuk değil ki artık, on beş yaşında. Yaz tatili bitip Ankara'ya döndüklerinde lise ikiye başlayacak. Akşam gidecekleri düğünde öbür kızlar gibi alımlı olmaya hakkı yok mu onun? İçinden geçenleri seziyor dedesi, "Gece saçlarına mehtap en güzel çiçek / Süse ne hacet, dudığına bir gülücük yetecek," diye fısıldıyor kulağına. "Benim sanmayasın sakın, şair Hüsrev Pertev'e ait bu dizeler," demeyi de ihmal etmiyor. Dedesinin ve şairin sözünü tutuyor Sema. Belediyenin bahçesindeki düğünde, Darende'nin en güzel kızı oluyor. İlçenin tek fotoğrafçısının oğlu Cem'in gözü ondan başkasını görmüyor o akşam.

22 Kasım 1976

Nerelerden not kâğıdı çıkmadı ki? Hırkalarının ceplerinden, çekmece diplerinden, ilaç kutularından, dergilerin arasından, halıların altından... Resim çerçevelerinin kenarlarına sıkıştırdıkları da vardı, tül perdeye iğneledikleri de. Ruhunu şad etmek düşüncesiyle seçtiğim Müzeyyen Senar plağının içinde tamamlanmamış bir şiiriyle karşılaştığım gece yarısı, bu işin öyle kolay kolay sona ermeyeceğini anladım.

Bir ay boyunca evin altını üstüne getirdim. Karıştırmadığım eşya, bakmadığım köşe kalmadı. Yorulmadım desem yalan olur. Ama beni bu uzun araştırma safhası değil, kibriti çaktığım birkaç saniye tüketti asıl. Her ne kadar ellerim tereddütle titrediyse de sözlü vasiyetini yerine getirip yayımlanmasını istemediği bütün yazılı belgelerden kurtardım Hüsrev Bey'i. El yazısı notların hepsi az önce küvetin ortasında bir avuç küle dönüştü.

Hakkını helal etsin.

16 Mayıs 2016

“İyi misiniz Sema Hanım?” diye soruyor Ömer Bey. Sesi endişeli. “Leyla konuya olan hassasiyetinizden söz etmişti gerçi. Ama bu kadarını beklemiyordum doğrusu.” Ağladığını ancak o zaman fark ediyor Sema. Kahvenin yanında getirilen suyu bir dikişte içiyor. Gözyaşlarını kurularken iyi olduğunu, şairin el yazısını görünce uygulandığını söylüyor sadece. Günpınar Şelalesi’ni, Darende’de yaşadığı o yazı, düğünü, ilk aşkı Cem’i birkaç dakika önce tanıştığı adama ayrıntılarıyla anlatacak değil ya.

“Yıllar sonra rastlantıyla elimize geçen bu defter sayesinde, şair olarak tanıdığımız Hüsrev Pertev’in bir de romanı bulunduğunu öğrenmek bizi de heyecanlandırdı elbette. Hemen yayın programımıza aldığımız *Hoş Bulduk Hayat*’ın çok ilgi göreceğinden eminiz. Yüksek lisans tezini Pertev şiirleri üzerine yazmış sizin gibi kıymetli biriyle çalışmaktan ise gurur duyacağız.”

Önemsenmek hoşuna gidiyor Sema’nın. İşi aldığından emin. Şimdi sıra geri kalan koşulları konuşmakta.

22 Kasım 1976

Cenazede *Cumhuriyet* gazetesinden gelen bir muhabir Hüsrev Bey'i iki sözcükle anlatmamı istemişti benden. Kültür sanat sayfasında yayımlanacak haber için yazarlara, eleştirmenlere, arkadaşlarına, akrabalarına böyle bir soru yöneltmeyi düşünmüşler.

Bu kategorilerden hangisine dahil edildiğimi bilmeksizin, abisi Hasan Bey'den intikamımı almak düşüncesiyle cami avlusunda söyleyiverdiğim "Şuurlu Şair" sözü; zevzek bir eleştirmenin "Ödün vermedi, ödül alamadı" densizliğini geride bırakıp ertesi günkü yazının başlığı olmakla kalmamış, edebiyat dünyasında "Şiir şuurdan mı gelir?" tartışmasını da başlatmıştı. Delinin kuyuya attığı taşın kırk akıllı tarafından çıkartılmaya çalışılması gibi bir şey işte. Yoksa ne hadime benim?

Altı üstü Hüsrev Pertev ile on yıl geçirmiş yazma heveslisi, sıradan bir refakatçiden başka neyim ki?